

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10 Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2020, č. j. 17 A 37/2018 - 96,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2020, č. j. 17 A 37/2018 - 96, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2017, č. j. MMP/271005/17, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Uvedených přestupků se měl dopustit tím, že dne 12. 5. 2017 jako řidič motorového vozidla překročil povolenou rychlost o 18 km/h (po zvážení možné odchylky měřícího zařízení) a dále na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. PK-DSH/15783/17, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. 17 A 37/2018 - 46. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 260/2019 - 37, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 31. 7. 2020, č. j. 17 A 37/2018 - 96, krajský soud žalobu opětovně zamítl (oba rozsudky jsou v plném znění dostupné na www.nssoud.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje).

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud porušil § 51 s. ř. s. Krajský soud přistoupil (poté, co mu byl doručen zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu) k vydání nového rozhodnutí, aniž by však konal jednání nebo stěžovatele vyzval k vyjádření souhlasu s rozhodnutím bez jednání, jak to má na mysli § 51 s. ř. s. Podle stěžovatele se jedná o závažnou vadu řízení před krajským soudem ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, pro kterou nemůže rozsudek krajského soudu obstát. Dále stěžovatel výslovně namítl, že „podle rozvrhu práce Krajského soudu v Plzni účinného ode dne 1. 7. 2020 měl věc rozhodovat nový soudce, což se nestalo a došlo tak k porušení zásady na zákonného soudce“. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že nemá důvod zpochybňovat závěry rozsudku krajského soudu.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. také další výjimky, jejichž respektování zajišťuje dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu pochybení, které mohlo zkrátit práva účastníka řízení. Tak je tomu i v nyní projednávané věci, neboť stěžovatel poukazoval na to, že krajský soud nenařídil soudní jednání v rozporu s § 51 s. ř. s., resp. postupoval v rozporu s rozvrhem práce krajského soudu. S ohledem na uvedené připustil Nejvyšší správní soud kasační stížnost k věcnému projednání.

[7] Podle § 51 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[8] Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil význam práva účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci (viz např. rozsudky ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, č. 482/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 - 77, publikovaný pod č. 859/2006 Sb. NSS, ze dne 26. 9. 2014, č. j. 7 Azs 196/2014 - 29, ze dne 21. 8. 2013, č. j. 7 Afs 69/2013 - 34, ze dne 1. 7. 2014,

pokračování

č. j. 7 Afs 82/2014 - 31, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 Afs 287/2016 - 39 atp.). Z uvedené judikatury dále vyplývá, že k nenařízení ústního jednání může krajský soud přistoupit pouze při jednoznačném splnění podmínek uvedených v § 51 s. ř. s., přičemž tam uvedené podmínky je třeba vykládat restriktivně. Zde soud připomíná, že krajský soud je oprávněn rozhodnout o věci samé bez jednání, jen pokud to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí, přičemž souhlas může účastník řízení učinit i tak, že nevyjádří do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Právo na ústní projednání věci před krajským soudem má přitom účastník řízení i poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu zrušeno Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110). To akcentuje i aktuální judikatura, která mj. dodává, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není krajský soud oprávněn v dalším řízení vycházet z původně uděleného souhlasu ve smyslu § 51 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 4 As 399/2019 - 33, či ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020 - 60).

[9] Například v posledně uvedeném rozsudku (ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020 - 60) Nejvyšší správní soud uvedl, že ověřil ze spisu krajského soudu, že tento po doručení zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu neprovedl žádné další úkony, nevyzval účastníky k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, a bez jednání vydal napadený rozsudek, kterým žalobu zamítl. *„Takový postup je ovšem v rozporu se zákonem i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, Nejvyšší správní soud s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, a rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110, shrnul judikaturu týkající se aplikace § 51 odst. 1 s. ř. s. na případy, kdy krajský soud rozhoduje ve věci samé v dalším řízení po zrušení předchozího svého rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, takto: „Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbyvá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, www.nssoud.cz). Posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi první skupinu případů, kdy věc nebyla předcházejícím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu beze zbytku vyřešena, v daném případě nemohla být dokonce Nejvyšším správním soudem vzhledem k vadě řízení před krajským soudem posouzena po věcné stránce vůbec. Výsledek sporu byl tedy i nadále plně otevřený, takže krajský soud nebyl oprávněn bez opětovného zaslání výzvy stranám podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout ve věci bez jednání, ledaže by ovšem bylo možné přijmout závěr, že obě strany již souhlas s rozhodnutím bez jednání udělily, a to ještě před tím, než ve věci poprvé rozhodoval krajský soud. Takový názor však explicitně odmítl Ústavní soud v již citovaném usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: ‘Souhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním*

prvního rozsudku ve věci, nebylo dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná.“ (...) Jakkoli tedy v nyní posuzované věci účastníci udělili krajskému soudu v řízení před vydáním prvního rozsudku krajského soudu ze dne 24. 5. 2019 souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, tento souhlas nelze vztáhnout na stádium dalšího řízení po zrušení tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem. Nejedná se ani o ten případ uvedený ve výše citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 3/2010, v němž by rozhodnutí soudu bez jednání, aniž by k tomu byly dány podmínky uvedené v § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., představovalo nepodstatnou vadu řízení, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V předchozím zrušovacím rozsudku totiž Nejvyšší správní soud věc závažně „nedorešil“, tj. nerozhodl o celém předmětu sporu, vybrž zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a krajskému soudu uložil, aby znovu posoudil žalobní body a své rozhodnutí řádně odůvodnil.“ (důraz přidán).

[10] Obdobně lze poukázat i na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 4 As 399/2019 - 33. I ten přejímá shora uvedenou judikaturu a dodává, že: „Ze spisu krajského soudu vyplývá, že účastníci řízení byli před vydáním prvního rozhodnutí krajského soudu ve věci řádně poučeni o možnosti žádat soud o nařízení jednání. Stěžovatel i žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasili, krajský soud tedy nepochybil, pokud o věci poprvé rozhodl bez jednání. Takto udělený souhlas však nelze bez dalšího vztáhnout na řízení o žalobě za odlišné procesní situace poté, co Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (...) Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, dále platí, že v případě, kdy již byla rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbyval žádný prostor pro vlastní uvážení, nepředstavuje opomenutí krajského soudu nařít ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadu, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závažným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129). (...) V dané věci však Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, zavázal krajský soud, aby blíže odůvodnil svůj závěr ohledně funkčnosti konkrétního typu radaru při nedodržení návodu k jeho použití a aby v tomto směru případně provedl další důkazy. Proto krajský soud tím, že rozhodl ve věci bez jednání znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, aniž předtím účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., zatížil žalobní řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (...) S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán výše uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tak v dalším řízení nejprve zašle účastníkům řízení výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o žalobě bude moci rozhodnout bez nařízení jednání až při splnění podmínek uvedených v tomto zákonném ustanovení.“ (důrazy přidány).

[11] Podpůrně lze poukázat i na odbornou literaturu. Např. v komentáři od autorského kolektivu KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. 1104 s. ISBN 978-80-7598-479-1, se uvádí, že: „souhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí NSS zrušeno. Pokud však je výsledek řízení před krajským soudem v podstatě předurčen rozhodnutím NSS, není nezaslání opětovné výzvy k souhlasu s upuštěním od jednání vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS 5 Azs 3/2010-92).“

[12] Výše uvedené lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel v původním řízení před krajským soudem udělil souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Takto udělený souhlas však nelze bez dalšího vztáhnout na řízení o žalobě za situace, kdy Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu

pokračování

řízení (srov. výše citovaná rozhodnutí). Nejvyšší správní soud dodává, že původní rozsudek krajského soudu zrušil pro řadu pochybení (zejména pro řádné nevypořádání všech uplatněných námitek) a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém měl krajský soud tyto vady napravit. Nejvyšší správní soud přitom věc závazně „nedořešil“ v celém rozsahu tak, že by krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbýval žádný prostor pro vlastní uvážení (viz rovněž shora uvedenou judikaturu). Za této situace nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než uzavřít, že krajský soud zatížil předmětné řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud dodává, že si plně uvědomuje důsledky výše uvedené judikatury, jakož i povahu daného sporu a další související okolnosti. S ohledem na jednotnost a aktuálnost výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu k § 51 s. ř. s., jakož i jednotnost judikatury Ústavního soudu k čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 630/02, ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, a na ně navazující rozhodnutí), však neshledal důvod se od této judikatury odchýlit, resp. neshledal důvod předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti dále výslovně namítal, že „*podle rozvrhu práce Krajského soudu v Plzni účinného ode dne 1. 7. 2020 měl věc rozhodovat nový soudce, což se nestalo a došlo tak k porušení zásady na zákonného soudce.*“

[14] K takto koncipované námitce Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační soud je povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Nejvyšší správní soud se proto uvedenou námitkou mohl zabývat pouze v předestřené rozsahu a neshledal ji důvodnou.

[15] Stěžovatel v uvedené námitce v podstatě tvrdí, že v jeho věci měl rozhodovat nový soudce, k čemuž však nedošlo, v důsledku čehož došlo k porušení práva na zákonného soudce. Nejvyšší správní soud však zjistil, že v nyní posuzovaném řízení rozhodoval jiný (nový) soudce, než v původním řízení. Ze spisu vyplývá, že v prvním řízení před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně Mgr. Jana Komínková, v dalším řízení pak samosoudce Mgr. Jan Šmakal. Ze spisu k tomu vyplývá, že k přidělení věci Mgr. Šmakalovi došlo z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti Mgr. Komínkové, čemuž odpovídá i rozvrh práce účinný od 1. 7. 2020 přístupný na www.justice.cz. V něm se mj. uvádí, že: „*Z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti samosoudkyně Mgr. Jany Komínkové, pokud jde o jí dosud neskončené nejstarší věci, dokončí samosoudkyně JUDr. Alena Hocká věci sp.zn. 17 A 70/2018, 17 A 55/2019, 60 Až 43/2019, 16 Ad 40/2019, 16 Ad 42/2019, 16 Ad 44/2019, 16 Ad 50/2019, 16 Ad 54/2019, 16 Ad 56/2019, samosoudce Mgr. Jan Šmakal věci sp.zn. 17 A 37/2018, 17 A 119/2018, 17 A 75/2019, 17 A 85/2019, 17 A 89/2019, 17 A 155/2019, 17 A 163/2019, 16 Ad 46/2019, 16 Ad 52/2019. Rozdělení věci bylo provedeno losem způsobem zaznamenaným pod Spr 1574/2020.*“ Proti uvedené části rozvrhu práce, resp. postupu přidělení věci Mgr. Šmakalovi stěžovatel konkrétně nebrojí. Stěžovatel ani neuvádí, který jiný soudce (než Mgr. Šmakal) měl věc rozhodovat, popř. na základě jakého konkrétního ustanovení rozvrhu práce. Nenamítá ani, že by popsané přidělení Mgr. Šmakalovi porušovalo právo

na zákonného soudce, jak to má na mysli judikatura Ústavního soudu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 22/16, ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15), popř. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ze dne 9. 10. 2008 č. 62936/00 ve věci Moiseyev proti Rusku, rozsudek ze dne 5. 10. 2010 ve věci DMD GROUP, a. s. proti Slovensku, č. stížnosti 19334/03; rozsudek ESLP ze dne 22. 12. 2009 ve věci Parlov-Tkalčić proti Chorvatsku, č. stížnosti 24810/06; Miracle Europe Kft proti Maďarsku, rozsudek, 12. 1. 2016, č. stížnosti 57774/13). Námitku poukazující na porušení práva na zákonného soudce tedy Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Žádné další námitky stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

[16] S ohledem na výše uvedené však nemohl rozsudek krajského soudu obstát. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán shora vyslovenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu